

ส่งต่อความรัก

“ เพลงที่เธอกำลังได้ยินอยู่ โปรดฟังดูให้ดี
แล้วเมื่อไรที่พบใครเศร้าใจอยู่ ฝากเพลงนี้ให้เขาฟังสักที

ให้เพลงๆนี้เป็นดังเหมือนกับ ตัวแทนจากใจของเรา
ที่จะบอกเขาว่าความรักแท้ในโลกยังมี
ให้เพลงพาใจของเราไปพบกับ หัวใจของเค้าซึกที่
ส่งต่อเพลงนี้ด้วยรักและรักให้คนทุกคน

จะใกล้ชิดหรือห่างเพียงไหน ใจเราส่งถึงกันได้แค่เริ่มกับใครซึกคน
หนึ่งเป็นร้อยเป็นล้าน ขอแค่ใจเรายอมเริ่มต้น ไม่ว่าจะคนไหนคงต้องถึงซึกที่

ให้เพลงๆนี้เป็นเหมือนกับ ตัวแทนจากใจของเรา
ที่จะบอกเขาถึงความรักแท้ ที่ในโลกนี้ยังมี
ให้รักพาใจเขาไป พบกับใจของเราซึกที่
ส่งต่อเพลงนี้ด้วยรักและรักให้คนทุกคน

มอบรอยยิ้มให้คนที่พบ เพื่อเป็นการเริ่มต้นความรักที่ไม่รู้จัก
และจะส่งเรื่อยไปด้วยใจต่อใจตราบนานเท่านาน
ให้ความรักนั้นสัมผัสใจ ไม่ว่าจะเมื่อไหร่จะส่งต่อไปแม้เวลาผ่าน
ให้จักรวาลแห่งนี้มีแต่ความรัก ”

บทเพลงข้างต้น เป็นบทเพลง “ส่งต่อความรัก” ของคุณบอย โกสิยพงษ์ ซึ่งคงเป็นบทเพลงที่หลายคน
รู้จักและเคยได้ยิน และก็อาจจะเป็นอีกบทเพลงหนึ่งที่หลายคนประทับใจ ผู้เขียนเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ทุกครั้งที่ได้
ยินได้ฟังเพลงนี้ รู้สึก เหมือน กับว่าวันเวลา ณ ปัจจุบันได้หยุดลงชั่ว วัลสักขณะหนึ่ง ประกอบกับเสียงดนตรี
คำร้อง ตลอดจนท่วงทำนองของเพลงนี้ ได้นำพาให้ผู้เขียน ได้หวนกลับไป คิดถึงวันแรกที่ได้อ้าวเข้ามาทำงานใน
สถาบันราชานุกูล และยังสามารถจดจำได้ดี ถึงบรรยากาศรอบๆข้าง ทุกๆความรู้สึกขณะที่เดินเข้ามาใน สถาบันรา
ชานุกูลลึกซึ้ง ๆ และสัมผัสได้ถึงทุกอย่างก้าวที่ได้เดิน ไปตามทาง เดินในสถาบัน ความรู้สึกตอนนั้นเป็นความรู้สึก ที่
แปลกใหม่ ซึ่งอธิบายไม่ถูก ผู้เขียนทราบเพียงแต่ว่าความรู้สึก ต่างๆได้เกิดขึ้นพร้อม กัน ทั้งตื่นใจ ดีใจ ภาคภูมิใจ
กังวลใจ ประหม่า ฯลฯ และผู้เขียนได้พยายามคิดหาคำตอบให้กับตัวเองต่อ ถึงสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนมีความรู้สึกที่แปลก
ประหลาดเช่นนี้ และผู้เขียนก็ได้ให้คำตอบแก่ตัวเองในวันนั้นว่า “อาจจะเป็นเพราะว่า วิถี ชีวิตตลอดทั้ง4ปีแห่งการ
เป็นนักศึกษา แก้ไขการพูด ได้สิ้นสุดลงแล้ว และในวันนี้จะเป็นแรกแห่งการเริ่มต้นใหม่ มีวิถีชีวิตใหม่ เป็นนักเวช
ศาสตร์การสื่อความหมาย (นักแก้ไขการพูด) ที่เพิ่งจบใหม่ๆ และได้พบเจอพี่ๆและเพื่อนร่วมงานใหม่ๆ ตลอดจน

ผู้ป่วยรายใหม่ๆที่เราไม่เคยเห็นหน้าและไม่เคยฝึกให้มาก่อนในสถาบันราชานุกูล สถานที่ทำงานแห่งแรกในชีวิตของเรา” และเมื่อผู้เขียนได้รู้สึกตัวอีกที ก็ ได้มาหยุดยืนอยู่ที่หน้าห้องฝึกพูด 1 ซึ่งเป็นห้องทำงานห้องแรก ในชีวิตของผู้เขียนแล้ว ผู้เขียนยืนนิ่งและบอกกับตัวเองในใจว่า “ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ก็ จะสู้ๆ จะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด จะทำอย่างเต็มความสามารถ จะทำงานด้วยหัวใจ จะส่งผ่านความรักไปยังเด็กๆ ผู้ปกครอง และผู้ร่วมงาน” และนั่น ก็เป็นความตั้งใจ เริ่มแรกในการทำงานของผู้เขียน ซึ่งก็สอดคล้องกับ บทเพลง “ส่งต่อความรัก” ข้างต้นเป็นอย่างมาก

ในประสบการณ์การทำงานเป็นนักแก้ไขการพูดให้แก่ผู้ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและพัฒนาการ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยเด็ก และมักมีความบกพร่องในหลายๆด้านร่วมกัน ผู้เขียนได้เรียนรู้ว่า การได้ทำงานด้วยหัวใจที่มีพื้นฐานมาจากความรัก (รักในบทบาทหน้าที่ของตนเอง รักในงานที่ทำ รักผู้ป่วย รักผู้ปกครองของผู้ป่วย รักผู้ร่วมงาน)และการเอาใจเขามาใส่ใจเรา เป็นส่วนสำคัญมากที่ช่วยให้การฝึกเด็กนั้น ประสบความสำเร็จ เพราะคนเราทุกคนต่างก็ปรารถนาที่จะได้รับความรักและการยอมรับจากคนรอบข้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กเล็ก ๆหรือเด็กที่มีความบกพร่อง ที่ยังไม่สามารถช่วยเหลือและพึ่งพาตัวเองได้มากนัก เขายังต้องการความรัก ความเข้าใจ

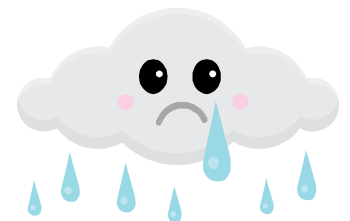
และการดูแลที่เป็นพิเศษ ถ้าคนรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง ญาติ เพื่อน และผู้บำบัด รัก เข้าใจ ยอมรับ ในสิ่งที่เด็กเป็น และคอยให้กำลังใจเขาอยู่เสมอ แม้ว่า

ในขณะนั้นเขาอาจจะยังไม่สามารถพูดได้ พูดซ้ำ หรืออาจจะมีความเข้าใจภาษาที่ไม่มากนัก แต่ผู้เขียนก็เชื่ออย่างหนักแน่นว่า เขาจะสามารถสัมผัสได้ถึงความรัก ความปรารถนาดี ความรู้สึกดีๆที่เรามีต่อเขาได้ ผ่านทางการแสดงออกทางท่าทาง สีหน้า แววตา ซึ่งส่งต่อมาจากหัวใจของเราที่จริงใจและรักเขาจริงๆ และเมื่อเขาสัมผัสได้ว่า

เรารักเขา ยอมรับเขา เขาก็จะให้ความร่วมมือในการฝึกและทำกิจกรรมต่างๆร่วมกับเรามากขึ้นด้วยความเต็มใจ เขามีความสุข พฤติกรรมด้านลบลดลง มีความพร้อมในการเรียนรู้มากขึ้น ทำให้มีการพัฒนาทางด้านภาษาและการพูดมากขึ้น ส่งผลให้เขาภาคภูมิใจในตัวเอง ผู้บำบัดและผู้ปกครองของเด็กก็พลอยมีความสุขไปด้วยและมีความหวัง มีกำลังใจมากขึ้น

จากการที่ผู้เขียนได้ทำงานอยู่บนพื้นฐานแห่งความรัก มีผู้ป่วยหลายรายที่ผู้เขียนรู้สึกประทับใจและอย่างแบ่งปัน และผู้ป่วยที่ผู้เขียนจะแบ่งปันต่อไปนี่ก็เป็นอีกรายหนึ่งที่ผู้เขียนรู้สึกประทับใจมาก เขาเป็นเด็กชาย อายุ 4 ปี แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก มาด้วยปัญหายังไม่พูด ร่วมกับมีปัญหาปรับตัวช้า เข้ากับคนได้ยาก ซึ่กลัว ครั้งแรกที่ผู้เขียนได้เจอเขา เขาร้องไห้สะอึกสะอื้น เข้ามาในห้องพัก กับแม่ สีหน้าแววตาของเขานั้นดูเหมือนหวาดกลัวและหวาดระแวงอยู่ตลอดเวลา เขามองไปรอบๆแล้วก็ร้องไห้ เพราะเขาไม่

เคยมาที่นี่มาก่อน เมื่อเขามองไปที่แม่เพื่อจะขอการปลอบโยน สิ่งที่เขาได้รับ คือ แม่จ้องเขาด้วยสายตาที่ตำหนิ แม่ดูและต่อว่าเขาร้องไห้และซ้กั้ว ตามมาด้วยคำบ่นต่อว่าต่างๆนานาเกี่ยวกับเด็กที่แม่พูดให้ผู้เขียนฟังต่อหน้าเด็กว่า “พอแม่รู้ว่าน้องเป็นออทิสติก แม่ก็ตัดสินใจลาออกจากการงานเพื่อมาดูแลน้อง แต่น้องทำอะไรไม่ได้สักอย่าง สอนก็ครั้งก็ไม่รู้จักจำ ตีก็แล้ว ว่าก็แล้ว ก็ไม่เห็นจะดีขึ้น ตื้อ เอาแต่ใจ ไม่ฟัง ไม่มอง ไม่สนอะไรเลย สอนให้พูด ก็ไม่พูด แม่ไม่รู้จะทำยังไงแล้ว ไม่รู้ว่าจะเข้าโรงเรียนได้ไหม” ตอนนั้นผู้ฝึกฟังแล้วก็รู้สึกสะเทือนใจและเศร้าใจ เพราะขณะที่แม่กำลังบ่นต่อว่าเด็กอยู่นั้น แม้ว่าแม่จะไม่ได้พูดกับเด็กโดยตรง เด็กก็สามารถรับรู้จากน้ำเสียง สีหน้า แววตา และท่าทางของแม่ได้ว่าเขากำลังถูกตำหนิอยู่ เด็กเลยยิ่งเสียใจและร้องไห้หนัก

กว่าเดิม ในฐานะของเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง ผู้ฝึกก็เข้าใจถึง ความรู้สึกอัดอั้นตันใจของแม่ที่รักลูกมาก อยากให้ลูกดีขึ้น มีพัฒนาการขึ้น แต่เมื่อแม่คิดว่าได้ฝึกอย่างเต็มที่แล้ว ลูกก็ยังไม่พัฒนาขึ้นหรือพัฒนาช้าไม่ได้ตั้งใจที่แม่คิดไว้ ก็เลยทำให้ผิดหวังและรู้สึกเครียดหงุดหงิดไม่พอใจเด็ก และในขณะเดียวกัน ผู้ฝึกก็เข้าใจถึงความรู้สึกของเด็กว่า เขา เองก็ต้องการความรัก และการยอมรับจากแม่ คนที่เขา

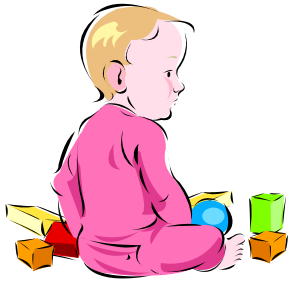

ใกล้ชิดที่สุด ไม่มีใครอยากถูกคนที่ตัวเองรักต่อว่าและทอดทิ้ง แต่เนื่องด้วยข้อจำกัดที่มาพร้อมกับกลุ่มอาการออทิสติกที่เขาเองไม่สามารถเลือกได้นั้น ทำให้เขาไม่สามารถสื่อสารหรือบอกแม่เขาได้ในสิ่งที่เขาเป็นและรู้สึกอยู่ ตอนนั้นผู้ฝึกรู้สึกเหมือน นอยุ่ตรงกลางระหว่างขั้วโลก 2 ขั้ว ซึ่งเป็นของแม่และเด็ก และที่ขั้วโลกขั้วหนึ่งก็เต็มไปด้วยความเครียดกราด ความไม่พอใจ ส่วนอีกขั้วโลกหนึ่งก็เต็มไปด้วยความสลดหดหู่ ความเศร้าโศกเสียใจ ผู้เขียนรู้สึกว่าขั้วโลกทั้งสองนี้ช่างเป็นขั้วโลกที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง และในเวลานั้นขั้วโลกทั้งสองก็ช่างดูเหมือนราวกับว่าอยู่ห่างไกลกันเหลือเกิน แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ขั้วโลกทั้งสองต่างก็อยู่บนโลกใบเดียวกันอยู่ดี ในขณะที่ผู้เขียนรับฟังแม่ระบายความรู้สึกด้วยความเข้าใจและเห็น ออกเห็นใจอยู่นั้น ผู้เขียนก็คิดรำพึงอยู่ในใจตลอดเวลาว่า “เราจะมีส่วนอย่างไรที่จะช่วยให้แม่และเด็ก ซึ่งเปรียบเสมือนยืนอยู่กันคนละขั้วโลกในเวลานี้ ให้เดินกลับมาหากันด้วยความรักและยืนอยู่เคียงข้างกันที่กึ่งกลางของโลก ซึ่งเป็นจุดที่มีความพอดีและอยู่บนพื้นฐานของความจริง และกล้าที่ก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างมีความหวังไปด้วยกัน”

เมื่อแม่ได้ระบายความรู้สึกออกมาจนหมดแล้ว ผู้เขียนก็รู้สึกว่าแม่เริ่มรู้สึกผ่อนคลายขึ้นและอารมณ์เย็นลง ในขณะเดียวกันตัวเด็กเองก็เริ่มสงบลง และกลับเข้าสู่ภาวะเงียบสงบขึ้นอีกครั้ง และเมื่อผู้เขียน รู้สึกมั่นใจในระดับหนึ่งแล้วว่า แม่อยู่ในสภาวะอารมณ์ที่พร้อมจะรับฟังความคิดเห็นและคำแนะนำของผู้เขียน ในฐานะของผู้ให้บริการแล้ว ผู้เขียนจึงเริ่มต้นพูดกับแม่ ด้วยการแสดงความเห็นอกเห็นใจ ปลอบประโลมและให้กำลังใจแม่ที่จะไม่หมดหวังในตัวลูก ตอนนั้นผู้เขียน ได้บอกแม่ไปว่า “คะ คุณแม่ ครูแอมเข้าใจดี เพราะจากที่ทำงานมา ครูแอมก็ได้เจอเด็กหลายๆคนที่มีลักษณะคล้ายๆน้อง เลยคะ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะกลุ่มอาการออทิสติกด้วย เพราะเด็กออทิสติกหลายคนมักจะไม่ยึดหยุ่น รู้สึกไม่ปลอดภัยเมื่อไปในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เจอคนแปลกหน้า หรือสิ่งใหม่ๆ และเขาเองก็ยังไม่สามารถที่จะพูดบอกเราได้ เขาก็เลยแสดงออกด้วยการร้องไห้หรือมีพฤติกรรมที่แปลกไปจากเด็กทั่วไป ” แม่เงียบ ตั้งใจฟัง และทำหน้าที่เหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

แล้วแม่ก็ถามผู้เขียนด้วยความสงสัยว่า “เด็กแบบนี้จะดีขึ้นไหมคะ เขาจะพูดได้ไหมคะ ...” จำได้ว่าแม่ถามมาเยอะมาก จนผู้เขียนไม่รู้ว่าจะตอบคำถามไหนก่อนดี ผู้เขียนจึงตอบแม่โดยรวมว่า “เด็กจะดีขึ้นได้แน่นอนค่ะ ถ้าได้รับการฝึกกระตุ้นที่ถูกต้องและทำอย่างต่อเนื่อง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับตัวเด็กและระดับความสามารถของเขาด้วย ” แม่ก็รับฟังอย่างตั้งใจ

จากนั้นผู้เขียนก็ซึกประวัติและประเมินเด็กด้านพฤติกรรม ด้านความเข้าใจ ภาษาและการใช้ภาษา และพบว่า เด็กยังไม่พูดคำแรกที่มีความหมาย เล่นเสียงน้อย ทำตามคำสั่งไม่ได้เลย ไม่ค่อยมองหน้าสบตา วอกแวกง่าย และมีสีหน้าท่าทางที่แสดงออกถึงความกลัวและกังวลตลอดเวลา เมื่อประเมินเรียบร้อยแล้วผู้ฝึกก็แจ้งให้แม่ทราบว่าเด็กมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดล่าช้า ต้องเริ่มฝึกตั้งแต่กระตุ้นการเล่นเสียง ฝึกทำตามคำสั่งง่ายๆ และสอนคำศัพท์ในชีวิตประจำวัน จากนั้นผู้เขียนก็ฝึกเด็กผ่านการเล่นให้แม่ดูเป็นตัวอย่าง พร้อมกับอธิบายถึงวัตถุประสงค์ การฝึก วิธีการฝึก ตลอดจนการให้แรงเสริมที่ถูกต้อง ซึ่งการให้คำแนะนำแม่ รวมถึงกระบวนการฝึกเด็กนั้น ผู้เขียนทำโดยยึดหลักอยู่บนพื้นฐานของความรัก

ผู้เขียนฝึกเด็กด้วยความรักและความจริงใจที่อยากให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ซึ่งแสดงออกผ่านทางสีหน้า ท่าทาง คำพูด และการสัมผัส เมื่อเด็กพยายามทำหรือทำได้ ผู้เขียนจะให้แรงเสริมทางบวกโดยการชมและสัมผัสตัวเด็กด้วยความรู้สึกดีใจที่เด็กทำได้ และผู้เขียนก็สัมผัสได้ว่า เด็กเองก็รู้สึกดีใจที่ได้รับคำชมและมีความภาคภูมิใจในตัวเอง ทำให้เด็กอยากทำกิจกรรมต่อไป ส่งผลให้จดจ่อในกิจกรรมได้ นานขึ้น แต่ถ้างานไหนที่เด็กทำไม่ได้ ผู้เขียนสังเกตว่า แม่จะพูดต่อว่าเด็กทุกครั้ง และเด็กก็เริ่มจะร้องไห้อีกแล้ว ผู้เขียนก็จะพูดบอกแม่ว่า “ไม่เป็นไรนะคะคุณแม่ งานนี้อาจจะยากเกินไปสำหรับน้อง แต่ถ้าฝึกบ่อยๆเขาก็จะทำได้ดีขึ้นเอง ” จากนั้นผู้เขียนก็จะสัมผัสที่ไหล่ เด็ก และพูดปลอบใจว่า “มันยากไปใช่ไหมไม่เป็นไรนะ เดี่ยวช่วยกันทำ ” แล้วผู้ฝึกก็ส่งยิ้มให้เด็ก พร้อมกับช่วยเด็กทำงานนั้นจนสำเร็จ เมื่อเด็กกับผู้ฝึกช่วยกันทำงานจนสำเร็จแล้วก็พูดชมเชยเด็ก เด็กก็จะยิ้มและรู้สึกมีกำลังใจ และหลังจากนั้นเมื่อมีงานใดที่เด็กทำไม่ได้ เด็กก็จะสื่อสารกับผู้ฝึก โดยการมองและจับมือให้ช่วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เขียนรู้สึกดีใจมาก เพราะเด็กเริ่มไว้วางใจและเริ่มสื่อสารกับผู้อื่นด้วยตัวเองแล้ว แม้จะยังไม่พูดออกมาก็ตาม และในขณะที่ทำกิจกรรมด้วยกัน ผู้ฝึกก็พูดสอนคำศัพท์ตามสถานการณ์ ส่วนแม่เองก็เริ่มยิ้ม มออก เมื่อเห็นว่าลูกสามารถทำได้และเริ่มสื่อสาร เริ่มมองหน้าสบตากับผู้อื่น เมื่อฝึกเสร็จแล้ว ผู้เขียนจะสรุปให้แม่ฟังอีกครั้งว่า วันนี้เด็กเป็นอย่างไร ผู้ฝึกฝึกอะไรไปบ้าง ฝึกไปเพื่ออะไร และให้การบ้านแม่ไปฝึกลูกต่อที่บ้าน และทุกครั้งที่บอกแม่ว่า “ให้คุณแม่ทำตามที่คุณครูแอมได้ทำให้ดูนะคะ ถ้าน้องทำได้หรือพยายามทำ ก็ให้รีบตอบสนองโดยการพูดชมหรือให้ของเล่นทันที น้องจะได้อยากทำต่อ แต่ถ้าน้องทำไม่ได้จริงๆ ก็ไม่เป็นไรนะคะคุณแม่ ให้กำลังใจเขา และค่อยๆฝึกไป เน้นสอนซ้ำๆ เดี่ยวน้องก็จะจำได้มากขึ้นค่ะ แต่เวลาที่ฝึกให้ได้ผล มากที่สุด ควรจะฝึกในเวลาที่มีน้องพร้อม คือ ไม่มอง ไม่หิว และไม่อารมณ์เสียจะค่ะ ถ้าคุณแม่กลับไปฝึกกระตุ้นตามที่แนะนำอย่างต่อเนื่อง ครูแอมเชื่อว่าน้องจะดีขึ้นแน่นอนค่ะ ” แม่ก็ยิ้มรับด้วยสีหน้าที่มีความหวังมากขึ้น ก่อนที่จะขอบคุณและออกจากห้องฝึกไป หลังจากนั้น

ผู้เขียนก็ได้ฝึกเด็กคนนี้อย่างต่อเนื่อง เดือนละ 1 ครั้ง และผู้เขียนก็รู้สึกดีใจมากที่เริ่มเห็นความเปลี่ยนแปลงของเด็ก และแม่ไปไปในทางที่ดีขึ้น แม่และเด็กแสดงความรักต่อกันมากขึ้น ยิ้มให้กัน แม่ชมและให้กำลังใจเด็กมากขึ้นและพูดต่อว่าลดลง ส่วนเด็กเองก็อารมณ์ดี ไม่มีกี รแสดงออกทางสีหน้าที่แสดงถึงความกลัวและหวาดระแวงเหมือนครั้งแรกที่ได้เจอกัน และที่สำคัญเด็กมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดที่ดีขึ้น เด็กทำตามคำสั่งได้มากขึ้น เล่นเสียงมากขึ้น พูดตามมากขึ้น และในที่สุดเด็กพูดคำแรกที่มีความหมายด้วยตัวเอง และปัจจุบันเด็กพูดบอกชื่อคำ ศัพท์ได้หลายคำ และเริ่มจะพูดคำ 2 พยางค์แล้ว ผู้เขียน สัมผัสได้เลยว่าบรรยากาศในห้องฝึกได้เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ จากเสียงดุ บ่นต่อว่า และเสียงร้องไห้ เปลี่ยนไปเป็นรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และการพูดให้กำลังใจ ช่างเป็นบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความรัก ทั้งแม่ เด็ก และผู้เขียน นต่างก็มีความสุข และยิ่งกว่านั้นอีก ผู้เขียนเองก็รู้สึกดีใจมากที่ความรักจากใจของเราได้ส่งต่อไปยังแม่ลูกคู่นี้แล้ว และรู้สึกตื่นเต้นว่า ต่อไปเด็กคนนี้จะพัฒนาไปได้เร็วเพียงใด นะ ช่างเป็นความรู้สึกที่ดีจริงๆ

มาจนถึงวันนี้ ผู้เขียนได้ทำงานในตำแหน่งนักเวชศาสตร์การ สื่อความหมาย (นักแก้ไขการพูด) ในกลุ่มงานแก้ไขการพูด สถาบันราชานุกูล มาเป็นเวลา 1 ปีกับอีก 1 เดือนแล้ว แต่เป้าหมายความสำเร็จในการทำงาน ไม่ใช่มีเพียงแค่ผลสัมฤทธิ์ ในการทำงานเท่านั้น แต่เป็นความสำเร็จในการส่งต่อความรักจากใจของเราในฐานะของผู้ให้บริการและเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง ที่มีต่อเด็กๆ ผู้ปกครอง ผู้ร่วมงาน ตลอดจนคนรอบข้าง นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เขียนรู้สึกสุขใจอย่างบอกไม่ถูก แม้ว่าจะไม่ได้ค่าตอบแทนเป็นตัวเงิน แต่สิ่งที่ได้กลับเป็นสิ่งที่ ไม่สามารถประเมินค่าได้ และไม่สามารถหาซื้อได้ด้วยตัวเงิน นั่นคือ มิตรภาพและความรัก ซึ่งเป็นสิ่งที่หล่อเลี้ยงหัวใจและทำให้ผู้เขียนรู้ว่า จะดำเนินชีวิตอยู่เพื่ออะไร และนี่คือ สิ่งที่ขับเคลื่อนภายในใจของ ผู้เขียน ที่ตั้งใจจะส่งต่อความรักออกไป อย่างไม่หยุดยั้ง เหมือนดังบทเพลง ...

*...มอบรอยยิ้มให้คนที่พบ เพื่อเป็นการเริ่มต้นความรักที่ไม่รู้จบ
และจะส่งเรื่อยไปด้วยใจต่อใจราบนานเท่านั้น
ให้ความรักนั้นสัมผัสใจ ไม่ว่าเมื่อไหร่จะส่งต่อไปแม้เวลาผ่าน
ให้จักรวาลแห่งนี้มีแต่ความรัก...*

นางสาวสุชาวดี พัฒนผลสุขุม
นักเวชศาสตร์การสื่อความหมายปฏิบัติการ สถาบันราชานุกูล